

“मीठे बच्चे— पुरानो दुनियाँ सँग ममत्व छोडेर सेवा गर्ने उमङ्ग राख। उत्साहमा रहने गर, सेवामा कहिले पनि थाक्नु हुँदैन।”

प्रश्नः— जुन बच्चाहरूलाई ज्ञानको नशा चढेको हुन्छ, उनीहरूको लक्षण के हुन्छ?

उत्तरः— उनीहरूलाई सेवाको धेरै-धेरै सोख हुन्छ। उनीहरू सदा मनसा र वाचा सेवामा तत्पर रहन्छन्। सबैलाई बाबाको परिचय दिएर सबुत दिन्छन्। बादशाही स्थापना गर्नको लागि सहन गर्न परे पनि सहन गर्छन्। बाबाको पूरा-पूरा सहयोगी बनेर सृष्टिलाई स्वर्ग बनाउने सेवा गर्छन्।

गीतः— माता ओ माता...

ओम् शान्ति। अहिले नम्बरवार पुरुषार्थ अनुसार बच्चाहरूले मातालाई चिनेका छन्। मातालाई चिनेपछि अवश्य पितालाई पनि चिन्नेछन्। यी माता-पिता सौभाग्य विधाता र भाग्य विधाता हुनु हुन्छ। सौभाग्य विधाता उनलाई भनिन्छ जसले पुरुषार्थ गरेर आफ्नो पूरा सौभाग्य बनाउँछन्, सूर्यवंशी-चन्द्रवंशी कुलमा वर्सा लिन्छन्, त्यो पनि नम्बरवार। धेरै त यस्ता पनि छन् जसरी भील हुन्छन् नि। अति साधारण प्रजामा गएर जन्म लिन्छन्। उनीहरूले भाग्य बनाउन सक्दैनन्। बाबाले त अवश्य सम्झाउनु हुन्छ— प्यारा बच्चाहरू! यस पुरानो दुनियाँ सँग ममत्व नराख। दुनियाँ विचरा त चिल्लाइरहन्छ। बच्चाहरूमा सेवा गर्ने सोख र उमङ्ग चाहिन्छ। कसैलाई उमङ्ग त आउँछ तर सेवा गर्ने ढङ्ग आउँदैन। निर्देशन त धेरै मिल्छ। लेखाइ पनि धेरै रिफाइन चाहिन्छ। त्रिमूर्ति र कल्प वृक्षको चित्र ३०-४० को हुनु पर्छ। यी धेरै उपयोगी चीज छन्। तर यिनको कदर बच्चाहरूमा कम छ। संजयको धेरै मान छ तर पनि यो गायन पछिको हो। जसरी भनिन्छ अतीन्द्रिय सुख गोप-गोपीहरू सँग सोध, त्यो पनि पछिको अवस्थाको गायन हो। अहिले त्यो सुख कसैलाई कहाँ छ र। अहिले त रुदै गिदै रहन्छन्। मायाले थप्पड मारिदिन्छ। दिनहुँ आउँछन् तर पनि त्यो नशा कहाँ चढ्छ र! तिमीलाई सेवाको मौका धेरै मिल्छ।

आजकल भन्ने गर्छन् एक धर्म होस्। यहाँ एक राज्य थियो। त्यसलाई नै स्वर्ग भनिन्थ्यो। तर कसैले जान्दैनन्। ५ हजार वर्ष पहिलेको कुरा हो, त्यस समय एक राज्य थियो। २५०० वर्ष पनि भन्न सक्छौ किनकि रामको राज्यमा पनि एक राज्य थियो। २५०० वर्ष अघि सत्ययुग-त्रेतामा एक राज्य थियो। दुई थिएनन्, जसकारण ताली बजोस्। यहाँ पनि भनिरहन्छन्— हिन्दू-चीनी भाइ-भाइ, फेरि हेर के गरिरहन्छन्! गोली चलाइरहन्छन्। यो दुनियाँ नै यस्तै छ। स्त्री-पुरुष पनि आपसमा लडिरहन्छन्। स्त्रीले पतिलाई पनि थप्पड मार्न बेर लाउँदिन। घर-घरमा धेरै झगडा हुन्छ। सबैले भुलेका छन् २५०० वर्ष पहिलेको कुरा हो जबकि यहाँ एक राज्य थियो। अहिले त अनेक सरकार, अनेक धर्म छन् त्यसैले अवश्य झगडा भइरहन्छ। तिमी बताउँछौ यहाँ एक राज्य थियो। त्यसलाई भनिन्छ भगवान्-भगवतीको सरकार। भक्तिमार्ग हुन्छ नै पछिबाट। सत्ययुग-त्रेतामा भक्ति हुँदैन। मनुष्यहरूले आफ्नो अहंकार धेरै देखाउँछन् तर ज्ञान कौडीको पनि छैन। ज्ञान त धेरै छ नि। डाक्टरी ज्ञान, कानुनी ज्ञान...। बाबा भन्नुहुन्छ— जो डाक्टर अफ फिलोसफी कहलाउँछन् उनीहरूको पासमा यो ज्ञान कति पनि छैन। दर्शनशास्त्र कसलाई

भनिन्छ- यो पनि बुझ्दैनन्। तिमी बच्चाहरूलाई सेवाको सोख राख्नु छ, स्थापनामा सहयोगी बन्नु छ। राम्रो चीज बनाएर दिनु छ। जस्ता मनुष्य हुन्छन् उस्तै निमन्त्रण दिइन्छ। जसरी सरकारमा धेरै अफिसरहरू हुन्छन्, शिक्षा मन्त्री हुन्छन्, मुख्य मन्त्री हुन्छन्। यहाँ पनि अफिस हुनु पर्छ। निर्देशन दिइन्छ त्यसलाई फेरि अमलमा ल्याउनु पर्छ। अब हेर, गोरखपुरी गीता निस्कन्छ, सबै फ्रीमा दिन तयार रहन्छन्। जति पनि संस्थाहरू छन् तिनीहरू सँग पैसा धेरै हुन्छ। कश्मीरका महाराजा मर्दा सारा सम्पत्ति आर्य समाजीलाई मिल्यो किनकि उनी आर्य समाजी थिए। संन्यासी आदिको पासमा पनि धेरै पैसा रहन्छ। तिमी पासमा पनि जो पैसा आदि छ, त्यो यस सेवामा लागि रह्यो भने विश्व स्वर्ग बन्छ। तिमी स्वर्ग बनाउनमा मदत गरेका छौ। रात-दिनको फरक छ। उनीहरू दिन-प्रतिदिन नर्कवासी बन्दै जान्छन्। तिमीलाई अब बाबाले स्वर्गवासी बनाउनु हुन्छ। छन् त सबै गरिब। यस्तो होइन, हामी पैसा जम्मा गर्छौं। तिमी त भन्छौ- बाबा यो पाई पैसा सबै यज्ञमा, सेवामा लगाइदिनु होस्। यस समयमा त सबै आपसमा लडिरहन्छन्। एक सरकार त हुन सक्दैन। त्यसैले सरकारलाई बताउनु पर्छ- सूर्यवंशी चन्द्रवंशी वास्तवमा एक सरकार थियो। तपाईं पनि चाहनु हुन्छ भने त्यो अवश्य हुन्छ। बाबाले स्वर्गको स्थापना गरिरहनु भएको छ। उहाँ हुनु हुन्छ नै स्वर्गका रचयिता। हामी दैवी राज्यको स्थापना गरिरहेका छौं। त्यहाँ आसुरी राज्य हुँदैन। सबैको विनाश हुन्छ। तिमी पासमा ज्ञान धेरै राम्रो छ, धेरै काम हुन सक्छ। दिल्ली हेड अफिस हो। धेरै सेवा गर्न सक्छौ। त्यहाँ बच्चाहरू पनि धेरै राम्रा छन्। जगदीश संजय छन्। तर संजय त सबै हुन् नि, एक मात्र होइन। तिमीहरू हरेक संजय हो। तिमी काम हो- सबैलाई बाटो बताउनु। बाबाले त राम्रो सँग सम्झाउनु हुन्छ, तर बच्चाहरू आफ्नै घर-धन्दामा, बच्चा आदिको सम्हाल गर्नमा फँसेका छन्। गृहस्थ व्यवहारमा रहेर पनि बाबाको सहयोगी बनून्, त्यो छैन। यहाँ त सेवा गरेर देखाउनु छ। एक सरकार कसरी स्थापना भइरहेको छ, यो चक्र, ड्रामा हेर समय देखाइरहेको छ। जसरी रावणको चित्र बनाइएको छ, त्यसैगरी ठूलो चित्र बनाएर लेख्नु पर्छ- अब सुई (समय) आइपुग्नै लाग्यो। फेरि एक राज्य हुनु छ। बाबाले निर्देशन दिनु हुन्छ। शिवबाबाले त गल्लीहरूमा गएर धक्का खानु हुन्छ। यिनलाई जानुको अर्थ हो शिवबाबालाई धक्का खानु। बच्चाहरूलाई सम्मान गर्नु पर्छ। यो सेवा गर्नु बच्चाहरूको काम हो। लेख्नु पर्छ- एक सरकार जुन यहाँ थियो, त्यो फेरि स्थापना भइरहेको छ। कति वर्ष देखि यो यज्ञ रचिएको छ! सारा दुनियाँको जो कचरा छ, त्यो यसमा समाहित हुनु छ। छ धेरै सहज, तर सबैलाई सम्झाउन समय लाग्छ। राजा त कोही छैन। कुनै एकलाई सबैले कहाँ मान्छन् र। पहिले कुनै नयाँ आविष्कार हुन्थ्यो भने राजाहरूद्वारा त्यसको विस्तार गराउँथे किनकि राजामा तागत थियो। राजा बनिन्छ या त राजयोगबाट या धेरै धन दान गर्नाले। यहाँ त छ नै प्रजाको राज्य। एक सरकार छैन। एउटा फकीर सिपाही पनि सरकारमा जान्छ, कसैको अपमान गर्नमा ढिलाइ गर्दैनन्। यस्ता धेरै काम भइरहन्छन्। दुई पैसा दियो भने ठूल-ठूला मन्त्रीलाई पनि मारिदिन्छन्।

त्यसैले तिमी बच्चाहरूलाई सेवाको चान्स लिनु छ, सुत्नु छैन। जसरी सतसङ्गमा कथा सुनेर फेरि घरमा गएर जस्ताको तस्तै रहन्छन्, कुनै उमङ्ग रहँदैन। यसरी नै बच्चाहरूमा पनि उमङ्ग कम छ। सरकारको बगैंचामा धेरै राम्रा फस्टक्लास फूल हुन्छन्, त्यसको विभाग नै अलग हुन्छ। जो सुकै गए पनि पहिले ती

२०७५ पौष १३ शुक्रबार २८-१२-२०१८ प्रातः मुरली ओम् शान्ति “बापदादा” मधुबन
 फस्टक्लास फूल ल्याएर दिन्छन्। बाबाको पनि यो फुलबारी हो, कोही आयो भने म कहाँ लिएर जान्छु?
 नाम बताउँछु— यी राम्रा-राम्रा फूल हुन्। टांगर, अकका पनि फूल बसेका छन्, चम्किएनन्, सेवा गर्दैनन्।
 हरेक दिन कसै न कसैलाई बाबाको परिचय अवश्य दिनु छ। तिमी हौ गुप्त, कति विघ्न पर्छन्। सेवा
 लायक बनेका छैनौ। बाबाले पटक-पटक भन्नुहुन्छ— मन्दिरहरूमा जाऊ, श्मसानघाटमा जाऊ, गएर
 भाषण गर्नु पर्छ। बच्चाहरूलाई सेवाको सबूत दिनु छ। सयौँमा कोही निकलन्छन्। मित्र-सम्बन्धीहरूलाई
 पनि सम्झाउनु पर्छ। यहाँ आउन डराउँछन् भने घरमै गएर सम्झाउन सक्छौ। बाबाको परिचय पाएर धेरै
 खुसी हुन्छन्। बाबा भन्नुहुन्छ— सेवामा थकावट हुनु हुँदैन। १०० मा एक निकलन्छन्। बादशाही स्थापना
 गर्नमा सहन अवश्य गर्नु छ। जबसम्म गाली खाँदैनौ तबसम्म कलङ्कीधर बन्ने छैनौ। ज्ञानको नशा
 चढेको छ। तर रिजल्ट खोज! ठीकै छ, १०-२० लाई ज्ञान दियो, त्यसबाट एक-दुई जागे, त्यो पनि त
 बताउनु पर्छ नि। सेवाको सोख चाहिन्छ तब बाबाले इनाम दिनु हुन्छ। बाबाको परिचय देऊ— तपाईंका
 पिता को हुनु हुन्छ? तब नै फेरि वर्साको नशा चढ्नेछ। तिमी भाषण गर— संसारमा ब्रह्माकुमार-
 ब्रह्माकुमारीहरू सिवाय अरू कसैले पनि विश्वको इतिहास-भूगोल इतिहास-भूगोल जान्दैन। चुनौती
 देऊ। बाबाले श्मसानको कुरा उठाउनुभयो भने तिमीलाई श्मसानमा गएर सेवा गर्नु पर्छ। कामधन्दा त
 फेरि पनि ६-८ घन्टा गर्नेछौ, बाँकी समय कहाँ जान्छ? यसरी त फेरि उच्च पद पाउन सक्दैनौ। बाबा
 भन्नुहुन्छ— तिमी आएका छौ नारायण वा लक्ष्मीलाई वरण गर्नको लागि तर आफ्नो अनुहार त हेर।
 बाबाले सम्झाउन त ठीक सम्झाउनु हुन्छ नि। एउटै टपिकमा चर्चा गर, विश्वको इतिहास-भूगोल आएर
 बुझ्नुहोस्— कसरी दोहोरिन्छ। अखबारमा छाप। हल लिने कोशिश गर। तिमीलाई तीन पाइला पृथ्वी पनि
 मिल्दैन। चिन्दैनन्।

तिमी हौ परमधामका विदेशी। आत्मा सबै परमधामबाट आएका हुन्, त्यसैले यहाँ सबै विदेशी भए नि।
 तर तिमी यो भाषा कसैले बुझ्दैन। यहाँ साकारमा बताइँदैन— पाउ छोऊ, यो गर। जसरी साधु-महात्माका
 पाउ चुम्बन गरेर धोएर पिउँछन् त्यसलाई तत्त्व पूजा भनिन्छ। ५ तत्त्वको शरीर हो नि। विश्वको के हालत
 भएको छ। त्यसैले बाबा भन्नुहुन्छ— सेवाको सबूत देऊ, सबैलाई सुख देऊ। यहाँ त केवल एउटै धुन
 लागिरहनु पर्छ, यो चिन्ता रहनु पर्छ। बुद्धियोग बाबा सँग होस्।

गीतः— माता तू सबकी भाग्य विधाता... माता जगत् अम्बा भाग्यविधाता हुन्। पद माताले पाउँछन्।
 उनीहरूले पनि भन्छन्— शिवबाबालाई याद गर्नुहोस्, हामी पनि उहाँबाट धारण गरेर अरूलाई धारणा
 गराउँछौं, सौभाग्य बनाउँछौं। तिमी हौ विश्वको सौभाग्य विधाता। त्यसैले कति नशा हुनु पर्छ। जो
 मम्माको महिमा त्यो बाबाको महिमा, त्यही दादाको। तिमी बच्चाहरूलाई यज्ञको स्थूल सेवा पनि गर्नु
 पर्छ भने रूहानी सेवा पनि अवश्य गर्नु पर्छ। मनमनाभवको मन्त्र सबैलाई दिनु छ। मनमनाभव यो हो
 मनसा, मध्याजी भव यो हो वाचा। यसमा कर्मणा पनि परिहाल्छ। कन्याहरू त सेवामा लागिहाल्नु पर्छ।

गाउँमा सेवा राम्रो हुन्छ। ठूला शहरहरूमा धेरै फेशन हुन्छ। आकर्षण धेरै छन् तर के गर्ने? के ठूला
 शहरहरूलाई छोडिदिने? यस्तो पनि होइन। ठूला शहरहरूबाट, धनी व्यक्तिहरूबाट आवाज निकलन्छ।

२०७५ पौष १३ शुक्रबार २८-१२-२०१८ प्रातः मुरली ओम् शान्ति “बापदादा” मधुबन
बाँकी दुनियाँलाई त यस मनमनाभवको छू मन्त्रबाट स्वर्ग बनाउनु छ। बाबाले बसेर सम्झाउनु हुन्छ— यी
जगदम्बा को हुन्, यी हुन् सारा संसारकी सौभाग्य विधाता, यिनका शिवशक्ति सेनाहरू पनि प्रख्यात
छन्। प्रमुख हुन् जगदम्बा अर्थात् विश्वमा एक सरकारको स्थापना गर्ने प्रमुख। माताहरू शक्ति अवतारले
नै विश्वमा एक सरकारको स्थापना गरेका हुन्, श्रीमतको आधारमा। अच्छा—

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग। रूहानी
बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते। रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते।

धारणाको लागि मुख्य सारः—

- १) बुद्धियोग एक बाबा सँग राख्नु छ, मनमनाभवको छू मन्त्रबाट यस दुनियाँलाई स्वर्ग बनाउनु
छ।
- २) सेवामा कहिल्यै थाक्नु हुँदैन। स्थूल सेवाको साथ-साथै रूहानी सेवा पनि गर्नु छ।
मनमनाभवको मन्त्र सबैलाई याद दिलाउनु छ।

वरदानः— परख गर्ने वा निर्णय गर्ने शक्तिद्वारा सेवामा सफलता प्राप्त गर्ने सफलतामूर्त भव

जसले परख गर्ने शक्तिद्वारा बाबालाई, आफूले आफैलाई, समयलाई, ब्राह्मण परिवारलाई र
आफ्नो श्रेष्ठ कर्तव्यलाई चिनेर निर्णय गर्छन्— के बन्नु छ र के गर्नु छ, तिनीहरूले नै सेवा
गर्दा, कर्म वा सम्बन्ध-सम्पर्कमा आउँदा पनि सदा सफलता प्राप्त गर्न सक्छन्। मनसा-
वाचा-कर्मणा हरेक प्रकारको सेवामा सफलता स्वरूप बन्ने आधार परख र निर्णय गर्ने शक्ति
हो।

स्लोगनः— ज्ञानयोगको लाइट, माइटले सम्पन्न बनेमा कुनै पनि परिस्थितिलाई सेकेन्डमा पार गर्न
सक्छौ।